

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ

29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 5

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΟΨΙΣ

Τὰ διάφορα «κύματα» τοῦ μεταπολεμικοῦ σίλου, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν ἡμετέραν κατέκλυσαν κοινωνίαν καὶ ἐνεφάνισαν ἀπειλητικοὺς τοῦς κινδύνους τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας, εὐκόλον ἦτο νὰ ἐπισύρῃσι τὴν προσοχὴν ἐπιλέκτων κοινωνικῶν παραγόντων καὶ νὰ ὠθήσῃσι πρὸς σοβαρὰς σκέψεις περὶ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλουσι αἱ περιστάσεις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων συγχρόνων προβλημάτων. Νέα καὶ ἰσχυρὰ ρεύματα ἰδεῶν, τὰ ὁποῖα, πάντα δὲν δύναται μὲν τις βεβαίως νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς πάντῃ καὶ ἄρδην ἀσύστατα, ἀτινα ὁμως, ὑφ' ἣν μορφήν καὶ καθ' οἷον τρόπον ἐμφανίζονται, καὶ ἄκρα εἶνε καὶ ἄκρατα καὶ ἄκριτα καὶ ὀρμητικὰ καὶ ἀθρόα, τοιαῦτα, λέγομεν, ρεύματα τείνουσι νὰ δημιουργήσῃσι νέας ἀξίας εἴτε ὑποτιμητικὰς τῶν παλαιῶν, εἴτε καὶ ἀνατρεπτικὰς αὐτῶν. Ἐὰν δ' αὐτὴ ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία καὶ φρὴν δυσκόλως σήμερον δύναται ν' ἀντιστῆ πρὸς τὰ ὡς ἀπὸ ἀσκῶν Αἰόλου τόσον ἰσχυρῶς ἐξορμῶντα ρεύματα ταῦτα, φαντάζεται τις πόσας εὐκόλους κατακτήσεις δύναται νὰ σημειώσῃσι εἰς τῆς εὐριπίστου καὶ εὐαλότου νεολαίας τὰς τάξεις, καὶ πόσον ἐκ τῶν εὐκόλων νικῶν των τραγικὸν διὰ τὸ πνεῦμα καθ' ὅλον καὶ τὴν ἠθικὴν θὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

Εἶνε λοιπὸν προφανές, ὅτι ἡ προσοχὴ δεόν νὰ στραφῆ εἰς τὴν περὶ προφυλάξεως τῆς μελλούσης γενεᾶς πρόνοιαν, εἶνε δ' ἀπὸ πάσης ἀπόψεως παρήγορον, ὅτι ἤρξατο καὶ ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἐκ τῶν κάτω μελέτη καὶ δυνάμει

συντονισμὸς πρὸς ὄπλισμόν τῆς σπουδαζούσης νεολαίας διὰ τῶν ἀπαραιτήτων ἐκείνων ὀπλων, διὰ τῶν ὁποίων, στερεῶς ἐχομένη τῶν ἰερῶν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐνότητος καὶ ἀκεραιότητος παραδόσεων καὶ τῶν ἰερῶν τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους ἰδανικῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιστῆ κατὰ πάσης ἐθνοβλαβῶς εἰσηγήσεως.

Ἐκ τῆς ἐπιμελοῦς ὁμως παρακολουθήσεως τῶν συντελουμένων ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι κινδυνεύει νὰ ἀποβῆ μονομερῆς ὁ ἄλλως εὐγενῆς οὗτος ἀγών. Ἐξ ὅσων βλέπομεν ἀποκομίζομεν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ ὅλη προσοχὴ διοχετεύεται εἰς τὸ γλωσσικὸν τοῦ ζητήματος μέρος, τὸ δ' ἐκπαιδευτικὸν πρόβλημα κινδυνεύει ν' ἀπορροφήσῃ πάντων τὰς προσπαθείας εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μόνον αὐτοῦ ὄψιν, τῆς ἐσωτερικῆς καὶ οὐσιαστικῆς εἴτε ὅλως παρορρωμένης, εἴτε εἰς δευτέραν τιθεμένης μοῖραν.

Τὸ ζήτημα ὁμως τῆς ἐκπαιδεύσεως, διαπαιδαγωγήσεως καὶ μορφώσεως τῆς ἑλληνίδος νεολαίας δὲν εἶναι μόνον γλωσσικόν. Ἡ κυρία ὄψις τοῦ ζητήματος εἶναι ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ, καὶ τὸ πρόβλημα ἐγείρεται οὐχὶ ὡς ἑλληνοπρεπῆς, μονομερῶς, δεοντολογία, ἀλλ' ὡς χριστιανοπρεπῆς ἀγωγή τῶν ἑλληνοπαίδων. Μόνον ἡ γλῶσσα οὐδὲν λέγει εἰς τὴν ψυχὴν. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἀπλῶς ὑπηρετικὴ ἰδεῶν καὶ συναισθημάτων φορεῦς καὶ ἀγωγὸς εἰς τὰ βάθη τῶν τρυφερῶν καρδιῶν. Ἡ προσοχὴ λοιπὸν δεόν νὰ στραφῆ εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν λέξεων, εἰς τὰς ἰδέας τὰς μεγάλας καὶ τὰς εὐγενεῖς, εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ ὠραῖα καὶ τὰ εὐγενῆ συναισθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπαρτίσουν

τὸν πλοῦτον τῶν τρυφερῶν ψυχῶν καὶ τὰ ἐφόδια πρὸς ἀντίκρουσιν οἰασδήποτε χυδαιότητος.

Ἄλλ' εἰς τῶν τοιούτων ἰδεῶν καὶ τῶν τοιούτων συναισθημάτων τὴν γένεσιν καὶ ἐμπέδωσιν συντελεῖ, εἴπερ τι καὶ ἄλλο, ἡ θρησκευτικὴ παιδείσις καὶ ἀγωγή. Πρέπει αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι καὶ ἡ ὑψηλὴ χριστιανικὴ ἀρετολογία νὰ κυριαρχῶσιν ἐν τῷ συστήματι τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς παιδείσεως καὶ ὁ ἑλλην λόγος νὰ ἐπεन्दύῃ ὅτι ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς καὶ εἰμινα ἀρετὴν παρέχει ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία. Διότι μόνον διὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας μόνον διὰ τῆς διαμορφώσεως καρδιῶν χριστιανικῶν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ συνεκτικότης τῆς τε οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας, καὶ μόνον διὰ τῆς χριστιανικῆς νηφαλιότητος καὶ σωφροσύνης δύναται νὰ θεμελιωθῇ ὁ ἀρραγῆς γρανιτώδης κυματοθραύστης, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ δύναται νὰ ὑπερσκελιῶσιν τὰ διάφορα τῆς πολυωνύμου διαφθορᾶς κύματα. Διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ ἐκτρέπεται τῶν ἐπαϊόντων ἡ προσοχὴ ἀπὸ οἰασδήποτε τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος πλευρᾶς, ἐπιβάλλεται νὰ μελετηθῇ πρὸ παντὸς ἡ θρησκευτικὴ αὐτοῦ ὄψις, καὶ νὰ πυκνωθῇ καὶ τονωθῇ τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἡ διδασκαλία ἐν ταῖς σχολαῖς.

Ο ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΝΑΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

Τὸ ἐν Κερκύρα ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος, ἀποτελοῦν ἰδιοκτησίαν τῆς οἰκογενείας τῶν κομήτων Βούλγαρη ἀπὸ τετρακοσίων ἐτῶν, ἀφῆρέθη ἐπ' ἐσχάτων ἀπὸ τοῦ κατόχου του μετὰ τοῦ ναοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ τηρεῖται, καὶ ἤδη ἀπέβη μετ' αὐτοῦ νομικὸν πρόσωπον, τελοῦν ὑπὸ τὴν δ.οίκησιν τριῶν λαϊκῶν ἐπιτρόπων καὶ ὑπὸ τὸν ἑλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τῆς διοικητικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ὑπῆρξε περιπετειώδης. Τοῦτο ἐφυλάσσετο τὸ κατ' ἀρχὰς ἐν Κ)πόλει. Μετὰ τὴν ἄλωσιν ὁμοῦς ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ, ἐν ᾧ ἐτηρεῖτο τοῦτο, Πολύευκτος, φεύγων ἐκ Κ)πόλεως διέσωσεν αὐτὸ εἰς Παραμυθίαν τῆς Ἠπείρου, ὅπου εἶχε καταφύγει, καὶ ἐκέθην εἰς Κέρκυραν. Κατὰ τὸν

θάνατόν του ὁ ἱερεὺς Πολύευκτος παρέδωκε τὸ λείψανον εἰς τὸν ἐπ' ἰσῆς ἐκ Κ)λεως εἰς Κέρκυραν πρόσφυγα ἱερέα Γεώργιον Καλοχαιρέτην. Μετὰ τὸν θάνατον καὶ τούτου δύο τῶν τριῶν υἱῶν του, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Δουκάς, ἔλαβον ὡς μερίδιον τῆς πατρικῆς περιουσίας τὸ ἱερὸν λείψανον, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δουκά περιήλθεν εἰς τὸν Φίλιππον, προχειρισθέντα ἐν τῷ μεταξὺ εἰς ἱερέα. Ὅταν ὁ Φίλιππος ἀπέθανε, τὸ λείψανον ἐνέμωτο ἐξ ἡμισείας ἡ θυγάτηρ του Ἀσημίνα καὶ ὁ ἀδελφὸς του Δουκάς, ὅστις παρεχώρησε τὸ μερίδιόν του ὡς προῖκα εἰς τὴν ἀνεψιάν του ὅταν αὕτη ὑπανδρεύθη, τὸ 1507, τὸν κερκυραῖον εὐπατρίδην κόμητα Σταμάτιον Βούλγαρην. Ἐκτοτε ἡ οἰκογένεια Βούλγαρη παρέμεινε ἰδιοκτήτρια διαδοχικῆ τοῦ λειψάνου ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως εἰς τῶν ἀρρων τῆς οἰκογενείας γίνεται ἱερεὺς, διὰ νὰ διατελῇ ἐφημέριος τοῦ ναοῦ, ἐν ᾧ φυλάττε τὸ λείψανον,

Οἱ ἐνετικοὶ ἀρχόντες τῆς Κερκύρας ἐξ ἀρχῆς ἐπέδειξαν ἰδιάζοντα σεβασμὸν πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος λείψανον. Οὐ μόνον ἀφῆκαν τὴν περιεργον νομὴν τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης οἰκογενειακῆς ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς κατόχους τοῦ λειψάνου, ἀλλὰ καὶ ἴδια προνόμια ἀνεγνώρισαν εἰς τὸν ναὸν του, κατὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν του εἶχον θεοσίσει νὰ μὴ διώκουν τοὺς ὀφειλέτας των οἱ δανεισταὶ καὶ νὰ μὴ συλλαμβάνη τοὺς ὀφειλέτας του τὸ δημόσιον.

Μετὰ τὸν «σαγρέδιον νόμον» ὁμοῦς τὸ 1753, δι' οὗ ἐθεοσίετο νέος ὄργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας Κερκύρας, καὶ ὁ ναὸς τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ λειψάνου, παρά τινος προνομιακῆς διαφορᾶς, ὑπήχθη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἰδιωτικῶν ναῶν. Τούτων οἱ πατρωνιοῦχοι ὀφείλον νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νέου νόμου, ἀπαγορεύοντος εἰς τοὺς πάτρωνας νὰ διαθέτωσι πρὸς ἰδίαν χρῆσιν τὰ εἰσοδήματα τῶν ἰδιωτικῶν ναῶν, καὶ ἐπιβάλλοντος τὴν τήρησιν β)βλίων καταγραφῆς τῆς τε περιουσίας καὶ τῶν κτημάτων τῶν ναῶν τούτων. Εἰδικῶς διὰ τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος ὠρίζετο ὅτι οἱ ἐπίτροποι αὐτοῦ ὀφείλον νὰ ὑποβάλλωσιν ἀνὰ διετίαν ἀπολογισμὸν τῆς διαχειρίσεώς των πρὸς τὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν ναῶν τῆς Κερκύρας «διὰ νὰ μὴ προκύψουν τοῦ λοιποῦ αἱ σημειωθείσαι ἄλλοτε ἀλαζονίαι καὶ διαφθοραί».

Παρά ταῦτα, ἡ οἰκογένεια Βούλγαρη εὗρισκεν ἐκάστοτε τρόπον νὰ διαφεύγη τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, χάρις δ' εἰς τὴν ὑποχωρητικότητα τῶν ἐνετικῶν ἀρχῶν, ἀποφευγούσων νὰ ἐξωθῶσι τὰ πράγματα εἰς ἐκτράχυσιν ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ, ἦτο καὶ μετὰ ταῦτα

ἀπόλυτος κυρίαρχος καὶ διαχειριστὴς τῶν προσόδων τοῦ ἐν λόγῳ ναοῦ. Οὕτω ἐδημιουργήθη πολυχρόνιον προνομιακὸν διὰ τοὺς ἰδιοκτῆτας τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου καθεστώς, τὸ ὁποῖον ἡ οἰκογένεια Βούλγαρη ἐπεκαλέσθη καὶ ὅταν ἡ Ἰουδος Γερουσία, θέλουσα νὰ θέσῃ ὀριστὶ ὄν τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, ἐφήφισε κανονισμὸν ἐφαρμοστέον καὶ ἐπὶ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος. Ἄλλ' ἡ Γερουσία, στηριχθεῖσα εἰς ὁμόφωνον γνωμοδότησιν τοῦ τε Μαγιστράτου καὶ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας, διὰ νεωτέρου θεσπίσματος τῆς τῷ 1812 καθώρισεν ὅτι «ὁ ναὸς καὶ τὸ ἱερὸν λείψανον ἀποτελοῦν νομικὸν πρόσωπον, διοικούμενον καὶ διαχειριζόμενον ὑπὸ τριῶν ἐπιτρόπων διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Μαγιστράτου (Πολιτικῆς Ἀρχῆς) ἀπομενούσης εἰς τὴν οἰκογένειαν Βούλγαρη τῆς κληρονομικῆς ἐφημερίας τοῦ ναοῦ, τῶν ἐκ τοῦ πετραχηλίου προσόδων καὶ τοῦ ὀγδόου τῶν εἰπράξεων ἐκ τοῦ κυτίου ἐλεημοσύνης».

Καὶ ἠναγκάσθη μὲν τότε ἡ οἰκογένεια Βούλγαρη νὰ ὑποκύψῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἐπαφελθεῖσα τῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπελθουσῶν πολιτικῶν μεταβολῶν, συνεπέα τῶν ὁποίων ἡ Ἐπτανήσιος ὑπήχθη ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν, ἐπέτυχεν νὰ ἀτονήσουν ὁ τε κανονισμὸς καὶ τὸ θεσπισμα, τὰ ὁποῖα ἐξηκολούθησαν ληθαργουντα καὶ μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1864 ἐπελθούσαν προσάρτησιν τῆς Ἐπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἥς αἱ ἀρχαὶ μέχρι ἐσχάτων ἠγνῶον τὰ ἀπὸ τοῦ 1811 καὶ 1812 θεθεσπισμένα. Ταῦτα ἀνέκτησαν τὴν ἰσχύν των μάλιστα ἐπ' ἐσχάτων, χάρις εἰς τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος, συνεπέει τῆς ὁποίας ὤρισθη ἀπὸ τῶν ἀρχείων τῆς Ἰουίου Γερουσίας ἡ πραγματικὴ αὐτοῦ θέσις. Κατὰ τὸ 14 δηλ. ἄρθρον τοῦ πρόπολλων ἐτῶν ὑφισταμένου νόμου 3225, ἐν Ἐπτανήσῳ ἐξακολουθεῖ ἰσχύων ὁ κανονισμὸς τῆς Ἰουίου Γερουσίας τοῦ 1811 καὶ τὸ ἐρμηνευτικὸν θεσπισμα τοῦ 1812, οὕτω δὲ ἐτέθη ἀμείσως οὗτος εἰς ἐφαρμογὴν. Ὁ σεβ. Μητροπ. Κερκύρας κ. Ἀθηναγόρας ὑπέδειξεν εἰς τὴν νομαρχίαν 3 λαϊκοὺς ἐπιτρόπους, ἡ νομαρχία ἐνέκρινε τὸν διορισμὸν των, καὶ ἀνέλαβον οὗτο. τὰ καθήκοντά των δὲ καὶ ἐγένετο λεπτομερῆς ἀπογραφὴ τῆς ὅλης τοῦ ναοῦ περιουσίας.

Κατὰ ταῦτα, ὁ ναὸς τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ἁγίου λειψάνου τοῦ ἁγίου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων του ἀπέβη ἤδη ἴδιον νομικὸν πρόσωπον ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, θεθέντος διὰ παντὸς τέρματος εἰς ἀτοπῆμα πολυχρόνιον, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἀπετέλει σκάνδαλον καὶ διὰ τοὺς γηγενεῖς καὶ διὰ τοὺς ξένους. Διὰ τοῦτο δὲ μετ' αἰσθήματος ἰκονοποιήσεως ἐσημειώθη

τὸ πρᾶγμα καὶ ὑπὸ τοῦ ξένου τύπου, ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ λονδίνειοι «Ἐκκλησιαστικοὶ καιροὶ» («Church Times») ἀφιερῶσιν μακρότατον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ζητήματος ταύτου ἄρθρον.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Εἰς τὸν Μέγαν Ἀντώνιον

17 Ἰανουαρίου

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Δὲν εἶναι τὸ ξίφος, οὐδὲ πᾶς σκῆπτρον οὔτε ὁ μανδύας ὁ ἀρχιερατικὸς, οὔτε ἡ συγγραφικὴ μεγαλοφυΐα καὶ παραγωγή· οὔτε δὲ καὶ τῆς καταγωγῆς ἡ εὐγένεια, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι ἐξ ὧν συνήθησ' θαμβοῦται τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἄμμι, ὅ, τι ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὡς περγαμηνὴν δόξῃ· ὁ ἑορταζόμενος Ἅγιος. Ἐρημίτης αὐτὸς ἀπὸ νεαρῶν τῆς ἡλικίας, ζήσας μακρὰν τοῦ κόσμου τὸν βαρὺν μοναχικὸν βίον, κατέδειξεν ἔργῳ τῶν ἐγκοσμίων τὴν εὐτέλειαν καὶ παρέσχεν δείγματα ἀνεκτίμητα χριστιανικῆς ἀγάπης. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, αἰσθανθεῖσα τὸ ὑπερῷον Χριστοῦ ἔργον αὐτοῦ, ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ τιμῆ κατατάσσουσα μετὰ τῶν «Μεγάλων» αὐτῆς ἐργατῶν. Εἰς τοῦτο δὲ ἔγκειται τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἀντωνίου ὅτι· συνδυάσας οὗτος ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ. Α. τὴν μοναχικὴν ἄσκησιν καὶ Β. τὴν κοινωνικὴν δράσιν, ἀπέβη τὸ πρότυπον τοῦ Χριστιανικοῦ μοναχικοῦ βίου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Μοναχικὴ ἄσκησις.

1. Ἀπάρνησις τῶν ἐγκοσμίων· νεαρῶτατος τὴν ἡλικίαν δὲν ἐδελεάσθη ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰ θέλγητρα· εὖπορος οἰκονομικῶς διὰ κληρονομίας τῆς πατρικῆς περιουσίας δὲν ἠτήθη ὑπὸ τοῦ χρήματος. Καρφωμένος εἰς τὰ θεῖα ἔβλεπεν ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ ὕψους τῶν ὑλικῶν τὴν εὐτέλειαν.

2. Νέκρωσις ἑαυτοῦ· βίος ἐν τῇ ἐρήμῳ προδρομικός· ὕπνος ἐν ὑπὸ ἰθρῷ ἢ ἀνεσκαμμένῳ τινὶ τάφῳ· τροφὴ ἀπὸ ἄρτον ξηρὸν καὶ χόρτα τῆς ἐρήμου.

3. Πνευματικὸς ἀγὼν· μετάνοια, προσευχὴ. Πάλη κατὰ παντοίων πειρασμῶν νικηφόρος (βλ. Βίον τοῦ ἁγίου παρ' Ἀθανασίῳ τῷ Μεγάλῳ).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ—Κοινωνικὴ δράσις

1. Διδάσκει ἐποικοδομητικῶς τοὺς ἐπισκέπτας· Ἄν ὁ Ἀντώνιος ἔζη μακρὰν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἡ Κοινωνία ὅμως δὲν ἔζη μακρὰν αὐτοῦ. Οὐδὲ σημαίνει ὅτι, ἐπειδὴ ἦτο μοναχός, ἦτο καὶ ἀκοινωνήτος. Ὡς ἄλλοτε ἔτρεχον τὰ πλήθη πρὸς τὸν Προδρόμον, οὕτω καὶ ἡ ἐρημος τοῦ Ἀντωνίου παρουσίαζε πολὺ τὸ θέμα κατοικουμένης πόλεως! Ἦσαν τότε οἱ ἐπισκέπται...

2. Τελεία φιλανθρωπία· Ἐφαρμόζων τοῦ Χριστοῦ

τῶ λόγιον «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς», διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ εἴ τι προσέφερον αὐτῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ πλούσιοι ἐπισκέπται ἢ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἀπέκτα, διεβέτων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

3. Συμμερίζεται τὴν θλίψιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ χριστιανῶν καὶ δοῦν ὑπὲρ αὐτῶν ; Ἡ ζωὴ εἰς τὴν ἐρημίαν δὲν ἦτο διὰ τὸν Ἀντώνιον φραγμὸς ἀπὸ τῶν χριστιανῶν τοῦ κόσμου. Ὅτε κατὰ τὸ 312 τὸ αἷμα τῶν Χριστιανῶν ἔρρεε ποταμὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐνεκα διωγμοῦ κατ' αὐτῶν, ὁ μοναχὸς Ἀντώνιος, γέρον πλέον λευκόθριξ, ἐνεφανίσθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐνεψύχωσε τοὺς χριστιανούς. Ἐκπληξίς καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διώκτας!

4. Ἐνισχύει τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν : Εἶναι καὶ τοῦτο τίτλος τιμῆς διὰ τὸν Ἀντώνιον· ὅλον τὸ κῦρος αὐτοῦ διέθετεν εἰς ἔξαιρετικὰς περιστάσεις εἰς τὴν διάθεσιν τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας. Ὅταν ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου ὡς ὕδρα πολυκέφαλος περιέσφιγγε τοὺς πιστοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ἀντώνιος, ὀγδοηκοντούτης τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἀθανασίου, ἐπιφαίνεται εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν καὶ συνειργάζετο μετὰ τοῦ Ἀθανασίου κατὰ τῆς αἰρέσεως.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μοναχικὸς βίος θεωρεῖται χρεωκοπημένος καὶ αἱ προσπάθειαι ἀμιλλῶνται πρὸς δυσφήμισιν αὐτοῦ καὶ τῶν ἱερῶν Μονῶν τὴν διάλυσιν, μετὰ δυσκολίας βεβαίως δυνάμεθα νὰ ἐνθουσιασθῶμεν διὰ τὸν ἰδεωδὴ χριστιανόπρεπτον βίον τοῦ ἐγκωμιαζομένου ἐρημίτου. Ἀλλὰ καλεῖ ἡμᾶς, παρὰ ταῦτα, εἰς σκέψεις βαθείας καὶ βροῦ, πόσον ἡ χριστιανικὴ κοινωνία θὰ ἦτο διάφορος, ἂν κατορθούτο, ὥστε νὰ ἀναζητήσῃ παρὰ τοῖς συγχρόνοις μοναχοῖς ὁ Μέγας Ἀντώνιος...

E. I. K.

[Καίτοι παρήλθεν ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου οὐχ ἦττον δημοσιόυομεν τὸ ἐπ' αὐτῇ ὀμιλητικὸν σχεδίασμα, παραληφθὲν ἐκ προηγουμένου φύλλου ἐλλείψει χώρου. Τὸ αὐτὸ θὰ πράξωμεν καὶ δι' ἄλλα σχεδίασματα, ὧν καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐγκαιρὸς δημοσίευσις, διὰ νὰ ἀπαρτισθῇ πλήρης ἡ σειρά αὐτῶν διὰ τὰς κυριωτέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς].

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Εὐαγγ. Κυριακῶν	Ἀπόστ. Κυριακῶν	Ἑορτή	Ἦχοι
7	Κυρ. ΙΖ' Ματθαίου (Λογικίας)	Κυριακὴ ΙΖ'	Β'	ε'
14	» ΙΣ' Ματθαίου (Γαλαντων)	» ΙΣ'	Γ'	γ'
21	» ΙΣ' Λουκᾶ (Τὴν Φαρισ)	» ΔΙ'	Δ'	δ'
28	» ΙΖ' Λουκᾶ (Ἀσώτου)	» ΔΔ'	Ε'	Πλ. α'

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ μέλλον ἐν Παλαιστίνῃ κίνδυνος.

Ἐν τοῖς «Church Times» τοῦ Λονδίνου ἀναγράφονται τὰ ἀκόλουθα, ἄξια πολλῆς προσοχῆς : «Ὁ Δρ Hertz, Ἀρχιεραβίνος τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, εἶνε, φυσικῶς, ἐνθουσιώδης σιωνιστῆς. Λέγει, ὅτι χίλιοι Ἰουδαῖοι ἀποβιβάζονται καθ' ἑβδομάδα εἰς Παλαιστίνην, καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος ἂ ἀριθμὸς οὗτος θὰ αὐξηθῇ εἰς ἑβδομήκοντα καὶ πεντε χιλιάδας. Εἶνε ζήτημα ἂν πρέπη νὰ ἀναμηνῇ συγκαταστήρια διὰ τοῦτο. Πιθανῶς αἱ χειρότεροι τῶν ἐν Συρίᾳ παραχῶν νὰ κατηνύσθησαν καὶ ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Sarrail, σοφώτεροι καὶ νουνεχέστεροι, θὰ ἱκανοποίησαν τὰ παράπονα καὶ θὰ ἐπήνεγκαν τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην. Ἐν τούτοις πάντως δὲν θὰ ἐπιτύχουν νὰ ἐκρίζωσουν τὸν ὁσημέραι ἀξανόμενον ἐθνικισμόν, τὸν ὁποῖον ὁ Παλαιστινὸς μερίζεται μετὰ τὸν Σύρον γειτονά του. Ὁ ἐθνικισμὸς αὐτὸς παροξύνεται ἐν Παλαιστίνῃ ἐκ τῆς διαρκοῦς ἀφίξεως ἀνθρωπίνου φορτίου ἐξ ἀγροίκων μεταειστών, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τὴν χώραν, ἡ ὁποία εἶναι ὅλος δι' αὐτοὺς ξένη, ὡς ἰδικήν των, ὡς εἰς αὐτοὺς δικαίω ἀνήκουσαν, τὸν δὲ κατοικοῦντα αὐτὴν ἀπὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν λαὸν ὡς ἀπλοῦς ἐπήλυδας. Καλῶς ἢ κακῶς, ἡ Μεγάλῃ Βρεττανία ἐταχθη μοιραία προασπίστρια τοῦ Σιωνισμοῦ. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Σιωνισμοῦ θερμῶς ἐπεκρότησαν τὸν λόρδον Πλάμερ, ἀλλ' ἀσφαλῶς θὰ ἐκραγούν σοβαραὶ παραχαί ἐν Παλαιστίνῃ ἐν ἧ περιπτώσει ἢ μετανάστευσις ἐπισπευσθῇ τόσον, καὶ τὰ δίκαια τῶν ἰθαγενῶν, μουσουλμάνων τε καὶ χριστιανῶν, δὲν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει μετ' ἀκριβείας. Ὁ Δρ Hertz διακηρύττει ὅτι «ἐν Ρωσίᾳ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ὁ Ἰουδαϊσμὸς ἐξουτοῦνται ἐξ ὀλοκλήρου». Ἐν τούτῳ εἶνε ἀληθές, δέον νὰ προστεθῇ ὅτι ἐξουτοῦνται ὑπὸ Κυβερνήσεως σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ Ἰουδαϊκὸν ἔλεγχον τελοῦσης, καὶ ὅτι μέρος τῶν εἰς Παλαιστίνην μεταναστευόντων Ἰουδαίων εἶνε αὐτοκεκρηγμένοι μπολσεβικοί».

Ἀντίδρασις.

Εἶνε σφόδρα παρήγορον τὸ φαινόμενον τῆς ἐντατικῶς πολλαχόθεν καταβαλλομένης προσπάθειας πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ μεταπολεμικοῦ καὶ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἐκτροχιασμοῦ. Οἱ διάφοροι σύνδεσμοι πρὸς προστασίαν καὶ καθοδήγησιν τῶν παρεκτρεπομένων, ἰδίως δὲ πρὸς παρακολούθησιν καὶ προφύλαξιν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀπὸ τῶν ἐκ πάσης γινίας ἐλλοχευόντων ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἐπιβουλευομένων ἐκμεταλλεῦτῶν τῆς ἀθρότητος καὶ ἀφελείας, διὰ τῶν διαλέξεων αὐτῶν καὶ τῆς ἄλλης δράσεως ἀναντιρρή-

τως συμβάλλουσιν ἀξιοπαίτως ὡς ἀνασταλτικαί καὶ προνοιακαὶ δυνάμεις σπουδαῖαι κατὰ τῆς ὁλονὲν διαπλατυνομένης κοινωνικῆς ἐκλύσεως. Αἱ μεταπολεμικαὶ ὅμως κοινωνικαὶ συνθήκαι παρουσιάσθησαν ἐξ ἀπίνης τόσοσ βαρεῖαι καὶ τόσοσ ἀθρόαι, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται περισσοτέρα πύκνωσις τῶν εὐ φρονουσῶν κοινωνικῶν τάξεων, σκοπιμωτέρα ὀργανωσις καὶ ἐντονωτέρα ἀντίδρασις. Καὶ εἰς τοῦτο θὰ ἠθέλωμεν νὰ ἐπισηθῆ ἡ π. οσοχὴ τῶν εἰς τὸ πεδίου τοῦτο τῆς κοινωνικῆς δράσεως ἀφιερώντων σήμερον τὰς δυνάμεις των.

Ἡ κοινωνία τῶν Ἐθνῶν

Ὁ πρό τιωσ πανευρωπαϊκὸς ἑορτασμὸς τῆς ἕκτης ἐπετηρίδος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον νὰ ἀνασκοπήσῃ τὸ μέχρη τοῦδε συντελεσθὲν ἔργον τοῦ νέου μεταπολεμικοῦ αὐτοῦ θεσμοῦ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθείσας εἰς τὴν παγκόσμιον εἰρήνην ὑπηρεσίας. Δὲν δύναται βεβαίως νὰ ὑποστηρικθῆ, ὅτι τὸ διεθνὲς τοῦτο ἴδρυμα κατῶρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐντῆ συνειδήσει τῆς ἀνθρωπότητος τὸ συναίσθημα τῆς ἀπολύτου ἀσφαλείας ἀπὸ πάσης πολεμικῆς περιπετείας, διότι διὰ τῆς ὀλιγοετοῦς δράσεώς του δὲν ἠτύχησεν ἔτι νὰ ἀποκτήσῃ τὸ μέγα ἐκείνο κῦρος καὶ τὴν αὐθεντίαν, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ὑψηλοῦ του προορισμοῦ. Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο, καὶ μόνον, τὸ γεγονὸς τῆς κατορθωθείσης ἐν μέσῳ τῆς παγκοσμίου δυσπιστίας καὶ καχυποψίας συστάσεως τοῦ διεθνοῦς τοῦτου σώματος, τὸ γεγονὸς τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συσκέψεως ἔθνῶν διαφορωτάτων ἀντιλήψεων καὶ συμφερόντων καὶ ψυχικῶν τάσεων ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς κοινοῦ ἰδανικοῦ, τοῦ ἰδανικοῦ τῆς εἰρήνης, τὸ ὅποιο ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς εἰς ἀλλήλους ἐμπνεύσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐλακρινείας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης, καὶ μόνον τὸ γεγονὸς τῆς τελευταίας συμφωνίας τοῦ Λοκάρνο καὶ τῆς προσπαθείας ἐπεκτάσεως τῆς βιάσεως τοῦ συμφώνου τοῦτου εἰς ὡς πλεῖστα κρατικὰ συγκροτήματα, ἐν οἷς ἀπειλεῖται ἐγγυτέρα ἢ ἀπωτέρα τις ρῆξις, μαρτυροῦσιν, ὅτι τὰ συμβληθέντα ἔθνη ἐπιδεικνύουν ἀξαναόμενον ὁλονὲν τὸν ποθον τῆς προαγωγῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν εἰς ἀνώτατον τῶν πάντων διαιτητήν, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀποφάνσεις νὰ γίνωνται ὑπὸ πάντων ἀδιαμαρτυρητως δεκταί. Τὸ μέγα ἰδανικὸν τῆς ὀλοσχεροῦς ἐκλείψεως τῶν πολέμων ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων εἶνε, ἴσως, ἀνέφικτον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ἄλλ' εἶνε μέγα ἰδανικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν καὶ μέγα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης κατόρθωμα τὸ νὰ καθίστανται οἱ πόλεμοι ὁλονὲν ἀπιθανώτεροι.

Πῶς πολεμεῖται ἡ προπαγάνδα.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Παν. Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Μιχαῆλ Κωνίδου δημοσιευθεισῶν ἐκ Ρουμανίας ἐμπυάσεσιν μαθάγομεν καὶ πῶς καταπολεμεῖται ἡ καταλικὴ ἐν τῇ χῶρᾳ ταύτῃ προπαγάνδα, κατὰ τὸν μόνον δῆλα δὴ πρόσφορον καὶ τελεσφαρώτατον τρόπον: δ.ὰ τοῦ σχολείου τῆς ἐδωτικῆς πρωτοβουλίας. Λειτουργεῖ δηλ. ἐν Βουκουρεστίῳ ἀλλαγος κυριῶν, ἀκοπὸς τοῦ ὁποῖου εἰδικὸς εἶνε ἡ καταπολέμησις τῆς προπαγάνδας τῶν λατίνων κλ. ρικῶν δι' ἰδρύσεως σχολείων μὲ χαρακτηριστὰ θρησκευτικὸν καὶ μὲ διδασκαλίαν ξένων γλωσσῶν. Εἰς διάστημα ὀκταετίας ἰδρύθησαν ὑπὸ τοῦ γυνακείου τοῦτου σωματείου πενήκοντα τὰ αὐτὰ σχολεῖα συντηρούμενα ἀποκλειστικῶς δι' ἰδιωτικῶν συνδρομῶν καὶ εἰσφορῶν. Ἐν προσεχέσασιν μέλλουσι τὰ 50 ταῦτα σχολεῖα θὰ αὐξηθῶν εἰς 200. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὸ σωματεῖον ἐργάζεται δραστηριώτατα, καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν του ἀκριβῶς ταύτην καὶ τὸν ζῆλον του ἐμφανῶς ὑποστηρίζεται ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας. Ἐδῶ, ἐν Ἑλλάδι, ποῖος καὶ πῶς ἐκινήθη μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις τῆς οὐνιτικῆς ἐν μέσαις Ἀθήναις προπαγάνδας, ποῖον δὲ σωματεῖον ἀνέλαβε τὴν τρωτοβουλίαν τῆς ἀντιδράσεως δι' ὧν ἀκριβῶς μέσῳ πολεμεῖται ἡ ὀρθοδοξία μας ὑπὸ τῶν ἐπληύδων ὀργανῶν τοῦ Βατικανοῦ;

Τὸ βιβλίον.

Ὅτι ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσις δὲν ἀρκεῖ μόνη διὰ τὴν ἠθικοποίησιν τῆς κοινωνίας, καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη ἀπόλυτος καὶ ἀμεσος νὰ διδεται συνεχῶς καὶ εἰς τοὺς ἐνήλικας τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ οἰκοδομήσῃ ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς στοιχειώδους ἐκπαδεύσεως, εἶνε μία ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ. Ἡ ἐκλογὴ ὅμως καὶ ἡ διάδοσις τοῦ καλοῦ βιβλίου ἀπαιτεῖ πρῶτον πρωτοβουλίαν, δεύτερον νοῦν, καὶ τρίτον ἀσβεστον ἔρωτα πρὸς τὸ ἔργον τοῦ φωτισμοῦ ὑπὸ ἀνθρώπων αὐτόχρονα φανατικῶν, ὅπως φανατικὰ εἶνε καὶ πάντα τὰ ὀργανα οἷα δῆποτε προπαγάνδας τοῦ σοσιαλιστικοῦ, τοῦ χελιαστικοῦ καὶ οἰουδῆποτε ἄλλου τοιοῦτου βιβλίου. Νομίζομεν, ὅτι μία τοιαύτη πρωτοβουλία δύναται νὰ τρῶσέλη μῖνον ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τῶν ἠθικοχριστιανικῶν σωματείων. Εἰς πανελλήνιος σύνδεσμος τοῦ καλοῦ βιβλίου μὲ φανατικὸς ἐμπνευστὰς, ἐργάτας καὶ διευθυντὰς δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ κεφάλαια τοσαῦτα, ὥστε, τῇ βοθείᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, νὰ ἀποβῆ πανελλήνιος ἐκδοτικὸς οἶκος, δυνάμενος καὶ ἀναγνωστήρια καὶ βιβλιοθήκας πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος νὰ συστήσῃ καὶ τὸ καλὸν βιβλίον νὰ διαδώσῃ

Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΘΗΝΗΣΙΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Δηλοῖ ὅτι προκηρῶσεται διαγωνισμὸς πρὸς ἐκλογὴν ἑνὸς ὑποτρόφου ἀποσταλθεμένου εἰς Γερμανίαν, Ἀγγλίαν ἢ Γαλλίαν πρὸς σπουδὴν τοῦ *Πρακτικοῦ κλάδου τῆς Θεολογίας*. Οἱ διαγωνισθησόμενοι πρέπει νὰ εἶναι πτυχιούχοι τῆς Θεολογίας τοῦ Ἀθηνῆσαι Πανεπιστημίου. Ὁ διαγωνισμὸς διεξαχθήσεται ἐγγράφως κατὰ μῆνα Μαΐου τοῦ 1926, ἡ δὲ εἰς αὐτὸν συμμετοχὴ ἐπιτρέπεται μετὰ προηγουμένην δοκιμασίαν εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἀγγλικὴν ἢ Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἡ ὑποτροφία διαρκεῖ ἐπὶ δύο ἔτη.

Ὁ Πρύτανης
ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας, παρεκάλεσε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅπως προβῆ εἰς τὴν ἐκδοσιν σχετικοῦ Διατάγματος, δι' οὗ θερινῆ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Καρυστίας νὰ καθορισθῇ ἡ Κύμη, χειμερινὴ δὲ ἡ Καρυστία καὶ τὸ Ἀλιβερίον πρὸς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τοῦ πληρώματος τῆς εἰρημένης Μητροπόλεως. Ὡσαύτως δι' ἑτέρου ἐγγράφου αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρεκάλεσε ὑπουργεῖον ὅπως θερινὴ μὲν ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Γόρτυνος-Μεγαλοπόλεως καθορισθῇ ἡ Δημητσάνα, χειμερινὴ δὲ ἡ Μεγαλόπολος, διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω σκοπὸν.

—Τὸ ὑποβληθὲν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐγγράφον τοῦ ἐν Ἀθήναις Σύνδεσμου τῶν Καλλιτεχνῶν, περὶ ἐλέγχου τῶν ἐν τοῖς Ναοῖς εἰσαγομένων εἰκόνων, καὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν τεχνιτῶν τῶν μὴ ἐχόντων πτυχίον τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου, διεβιβάσθη τῷ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργείῳ διὰ τὰ περαιτέρω.

—Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πέτρας τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ὁ μοναχὸς Δανιὴλ Σαράντης, ἀντὶ τοῦ μοναχοῦ Ἀβερκίου Κωνσταντοπούλου, μεταγραφέντος εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Κορινθίας.

—Διωρίσθη προσωρινὸς ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαρδικίου ὁ Διάκονος Ἰωὴλ Γιαννόπουλος, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Κυρίλλου Νικολοπούλου. Ἐπίσης διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερ. Μονῆς Ρεντίνης τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ὁ μοναχὸς Βαρθολομαῖος Πορφύρης ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου Συμεῶν Κατσιούση.

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερ. Μονῆς Γαλατάκη ὁ ἱερομ. Γρηγόριος Φώτης, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Παΐσιου Κογγέλη.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρακαλεῖ αὐτὸ ὅπως προβῆ εἰς τὴν ἐκδοσιν Διατάγματος, δι' οὗ νὰ ἐπιτρέπεται ἡ κατόπιν ἐκλογῆς χειροτονία εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Διακόνου τῶν ἐχόντων νόμιμον ἡλικίαν σπουδαστῶν τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, οἵτινες ὅμως νὰ ὑποχρεῶνται νὰ ἀποπερατώσωσι τὰς ἐν ταῖς Ἱερατικαῖς Σχολαῖς σπουδὰς αὐτῶν ἵνα βραδύτερον ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ χειροτονηθῶσιν ἱερεῖς.

—Ἀπεστάλη τῷ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργείῳ ἐγγράφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δι' οὗ ζητεῖ 1). Νὰ καταργηθῇ τὸ, περὶ προσλήψεως δύο κληρικῶν μελῶν πρὸς συγκρότησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου Διάταγμα τὸ ἐκδοθὲν τὴν 31 Δεκεμβρίου 1923, ἐπανέληθ δὲ ἐν ἰσχύϊ τὸ 6 ἄρθρον τοῦ ΓΠΥΔ Νόμου περὶ τοῦ ἄνω Ταμείου 2). Νὰ ὁρισθῇ εἰς ἑξάμηνον ἡ ἐνιαύσιος θητεία τῶν Συνδικῶν μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου 3). Οἱ ἀποχωροῦντες τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας Ἀρχιερεῖς νὰ λαμβάνωσι περιθάλψιν ἴσην πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων, καὶ 4). Αἱ παρὰ τῶν Ἀρχιερέων αἰτούμεναι πρὸς ἀποδημίαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν ἄδειαι, χορηγῶνται παρὰ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ δὲ τὴν πέραν τοῦ μηνὸς ἀπουσίαν, ζητήται ἡ ἔγκρισις τοῦ εἰρημένου Ὑπουργείου.

—Τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην ὁ Ὑφυπουργὸς τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κ. Μακρῆς μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Προνοίας κ. Φιλάνδρου ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον.

—Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 22 Ὀκτωβρίου οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ Ἅγιος Νικόλαος Γιαννέδων, Ἅγιος Ἐλευθέριος, Ἁγία Ἄννα, Ἅγιος Ἰωάννης Λάζου καὶ Ἅγιος Σπυρίδων Ἁγίου Ῥόκου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας καθορίζονται ἐνοριακοὶ Ναοί, κατόπιν αἰτήσεως τῶν ιδιοκτητῶν αὐτῶν, καὶ γνωματεύσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας.

—Διεβιβάσθη τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας, προτείνοντος δι' αὐτοῦ ὅπως διορισθῇ Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἡλείας ὁ Ἀρχιμ. Κυπριανὸς Πανλάκος, πρὸς ἐκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὑδρας καὶ Σπετσῶν, δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἐγνώρισε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς ὡς ἄνω Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Ἀνασίας Μάνος ὑπέβαλε παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, διορισθεὶς Καθηγητῆς.

—Γενομένης ἐκλογῆς Ἑγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβιωίτισης, ἐξελέγη Ἑγούμενος μὲν ὁ Ἱερομ. Γαβριήλ Μουράτης, σύμβουλοι δὲ οἱ Ἱερομ. Ἰγνάτιος Παπασπυρίδης καὶ Ἰάκωβος Σκρῆς.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Ἑγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλήμ, τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ὁ Ἱερομ. Θεόφιλος Παπαβασιλείου ἀντὶ τοῦ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Καστρίου ἐπανεληθόντος εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας του

—Δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐντέλλονται οἱ αἰδес. ἐφημέριοι ὅπως κατὰ πᾶσαν πρώτην ἐκάστου μηνὸς τελῆται Ἀγιασμὸς ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς καὶ εἰδοποιηθῶσιν περὶ τούτου ἐγκαίρως οἱ πιστοὶ διὰ τοιχοκαλλήσεως ἐν περιόπτῳ θέσει τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

—Δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας ἢ Ἀρχιεπισκοπῆ παρακαλεῖ ὅπως πᾶς κληρικὸς, ὅστις ἤθελε φοραθῆ καθήμενος εἰς κέντρα ἀπάδοντα πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Κλήρου καὶ δὴ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, προσάγεται εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν πρὸς ἐπιβολὴν τῶν νενομισμένων ποιῶν.

—Ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ Ὑγιεινῆς, Προνοίας καὶ ἀντιλήψεως ἰδρύθη διὰ Διατάγματος Συμβουλίου προορισμὸν ἔχον νὰ γνωματεύῃ ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων περὶ διεξαγωγῆς ἐράνου ὀργανώσεως φιλανθρωπικῶν ἐορτῶν κλπ. ἐν ᾧ θὰ παρίσταται καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὡς τοιοῦτος προϋτάθη καὶ διωρίσθη ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Μιχαὴλ Κωνινίδης.

—Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὑψηλοῦ τῆς Λέσβου κατὰ τὰς 27 παρελθόντος ἐξελέγησαν παρὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν μοναχῶν οἱ ἀρχιμανδριῖται: ἡγούμενος μὲν Μελέτιος Ἀριστοτέλης, ταμίης δὲ Φώτιος Δωροθέου, καὶ γραμματεὺς Σεραφεὶμ Καϊμακάκης τὴν ἐκλογὴν ἐπεκύρωσεν ἤδη ὁ σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος.

—Τὴν ἐσπέραν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσου» ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὁμίλησε περὶ τοῦ Ἑλληνοῦ ἐκ Ταρσοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταβουρίας Θεοδώρου, ἀκμάσαντος τὸν ζ' αἰῶνα, πρώτου διοργανώσαντος τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μεγάλως εὐεργετήσαντος τὸ Ἀγγλικὸν Ἔθνος.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε ἐν τῷ ναῷ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς τὴν θεϊαν λειτουργίαν εἰς μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου κατὰ διὰ τῆς τοῦ μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου πρ. Πατρῶν Νιγηροῦ Καλογερά. Μετὰ τὴν λει-

τουργίαν μεταβὰς εἰς Τατόιον ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνα τοῦ ἐκεῖ ἰδρυθέντος Ἀγροτικῆ Ὀρφανοτροφείου.

—Ὁ Σ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Γερμανός, κατέθεσεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἐπ' ὀνόματι τῆς Εκκλ. Ριζαρείου Σχολῆς δραχμὰς πεντήκοντα χιλιάδας ἵνα ἐκ τῶν τόκων σπουδάσῃ εἰς μαθητῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

—Ἐξεδόθη πρὸ τινος ἐν Οὐκραίνα βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα. Ἡ θέσις τοῦ ζητήματος. Ἐκδοσις Κρατικῆ». Τὸ βιβλίον ἀναπτύσσει τὰς ἐπιστημονικὰς μεθόδους, δι' ὧν δύναται τελεσφόρως νὰ προπαγανδίζεσθαι μετὰ τοῦ λαοῦ ἡ ἀθεΐα καὶ ἡ ἀθρησκεία ἐν γένει. Ἄλλην μέθοδον καθορίζει διὰ τοὺς χωρικοὺς, καὶ ἄλλην διὰ τοὺς ἐργάτας. Ἴδου τινα ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου. Πῶς δύναται νὰ συντηρηθῇ ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα. «Πῶς δύναται νὰ κάμῃς τὸν στρατιώτην ἀθεον. Περὶ προπαρασκευῆς ἀθέων. Ὁ ρόλος τοῦ διδασκάλου ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ἀθεΐας. Πῶς πρέπει νὰ ὀργανοῦνται ἀντιθρησκευτικοὶ ὄμιλοι καὶ σωματεῖα εἰς τὰς ἐργατικὰς λέσχας» κτλ.

—Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐχρησίμευσεν εἰς τὰ ρωσικὰ Σοβιετ ὡς ἀφορμὴ ἐντάσεως τῆς ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας ἰδίως εἰς τὰ σχολεῖα εἰς τὰ ὅποια κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπεφυλάχθη ἡ διανομὴ βιβλίων καὶ φυλλαδίων γελοιοποιούντων τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Καὶ ὠρίσθησαν μὲν διὰ σοβιετικῆς διατάγματος ἡ 25 καὶ 26 Δεκ. ὡς ἡμέραι ἀναπαύσεως καθ' ὅλην τὴν Ρωσίαν, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀναφέρονται ὡς ἐορταὶ χριστιανικαί, εἰς τοὺς ἐργάτας ὅμως τοῦ δημοσίου ἐπεβλήθη ἡ ἐργασία, ἥτις διετιμήθη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀντὶ διπλοῦ ἡμερομισθίου.

—Εἰς τὰς ἐκ Μόσχας σταλείσας ἡμῖν σοβιετικὰς ἐφημερίδας ἀναγινώσκομεν, ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βασίλειος διεβίβασε πρὸς τὸν ἐκεῖ ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ γράμμα ἀγγέλλον τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς σύγκλησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Τὸ πατριαρχικὸν γράμμα χαρακτηρίζεται ὡς πρόσκλησις τῆς λεγομένης «Συνοδικῆς» Ἐκκλησίας πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου συνήνησε μεγάλας δυσκολίας πολλαχοῦ τῆς Ρουμανίας καὶ ἰδίᾳ ἐν Βασσαραβίᾳ ὅπου μαινεται ἡ πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ξένη προπαγάνδα. Ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα ἢ τε πολιτεία καὶ ἢ ἐκκλησία ἀναπτύσσουν μεγάλην δραστηριότητα πρὸς ἐπιβολὴν καὶ ὀριστικὴν ἐπικράτησιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Εἶναι ἄγνωστον ἐν τούτοις ὅποιαν

στάσιν θὰ τηρήσουν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον ὠρίσθη ὡς γνωστὸν, διὰ τὴν 4 Ἀπριλίου. Ὁρίσθη δὲ μονομερῶς καὶ αὐτοβούλως, ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ συγκαταθέσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἕως ὅμως καὶ βεβαίως τῇ συνεννοήσει μετὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ὅτε δὲ κατόπιν τῶν παρατηρήσεων τοῦ Μητροπολίτου Τρίκκης, τῇ 2α Νοεμβρίου π.ε. ἐγεννήθη καὶ ἐν τῷ τύπῳ καὶ ἰδίᾳ ζήτημα, ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς στάσεως τῶν ἐκδοτῶν τῶν Ἡμερολογίων. Ἦδη ὅμως ὅτε καὶ ὁ λαὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκονται πρὸ τῆς πραγματικότητος νὰ ἑορτάσουν δηλονότι οἱ Ῥωμᾶνοι χωριστὰ μόνον ἐκτῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων λαῶν, ἤρξατο συζητούμενον τὸ πρᾶγμα μετὰ μεγάλης πεισμονῆς. Ὑπάρχει δὲ μεγάλη πιθανότης ὅπως, κατὰ τὴν μετ' ὀλίγας ἡμέρας σύγκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τεθῆ ἔπι τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἕως ἐπικρατήσῃ ἡ γνώμη νὰ ἑορτάσουν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων τῇ 2α Μαΐου, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄμειστοι ἐνδιαφερόμενοι ἐκδόται τῶν ἡμερολογίων δὲν ἔχουν πλεονεξίαν νὰ ζημιωθοῦν, ὡς πωλήσαντες τὸ ἐμπόρευσμά των, ἐκτυπωθὲν ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφου ἰδιοχείρου τοῦ Πατριάρχου Μύρωνος. Προκειμένου περὶ τοῦ Κογκορδάτου μετὰ τοῦ Βατικανοῦ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι οὐδὲν θετικὸν γνωρίζουν.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ὁ ἐν Λαυρίῳ ἐφημέριος πανοσιολ. Ἰωάνναφ Ἐμμανουήλ ἀπέστειλε ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλαγαμένης ἐξ ἰδίων δραχμῶν ἑκατόν.

—Παρὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀρτης ἀπεστάλη, ἄνευ ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλαγαμένης δραχμῶν 1360, 2000 προερχόμενα ἐκ περιφορᾶς δίσκου εἰς τοὺς Ναοὺς τῆς Μητροπόλεως Ἀρτης.

ΤΟ ΓΕΝ. ΕΚΚΛ. ΤΑΜΕΙΟΝ

Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησι εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ τὴν 2 Φεβρουαρίου ἐ.ε. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 9 π. μ. ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα ἄμφια κ.τ.λ. ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰανουαρίου 1926.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἡλιον τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ διακηρύττει ὅτι Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7774 παρελθόντος ἔτους διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην κατὰ τὴν 31ην Ἰανουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. Ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου Σκιάθου καὶ κατὰ τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Σκιάθου τῆς πενταετῆ ἐνοικίας τῶν κατὰ τὴν θέσιν «Ἀχλαδιὰ» τῆς περιφερείας Σκιάθου τριῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς πρὸς σπαρὰν ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως, ὡς πάντες οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς ἢ τῷ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Σκιάθου Σκιάθου τῇ 6 Ἰανουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ἢ χορτονομῆ τῶν πέποιε αὐτῆς βοσκηρίμων γαιῶν ὑπὸ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ ὄρους συγγραφῆς ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τε τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ κοινότητος Πόρου, κατὰ τὴν 17 Ἰανουαρίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν ὥρα 10 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαυρίας Ν Λάμψα ἢ τοῦ νομίμου ἐνεπληρωτοῦ αὐτοῦ, δύναται οἱ βουλόμενοι νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰ ἀνωτέρω διαληφθέντα Γραφεῖα νὰ λάβωσι γνῶσιν Ἐν Ἱ. Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς τῇ 10-2-25

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γιαννετᾶς Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν ὁ ἐν τῇ περιφερείᾳ Βισιμιστῆς Ὑδρομυλος τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὄροις ταυταρίθμου διακηρύξεως αὐτοῦ. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τῇ 21 Ἰανουαρίου 1926 ἐν Ἐλασσῶνι ἡμέραν δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Γιαννετᾶς τῇ 8 Δεκεμβρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ εἰς τῆς θ' αἰῆς Μέσης τῆς περιφερείας Γαλατᾶ καὶ τῆς Δήμου Τριζίνος κτήμα (Ἀγροκήπιον) τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὑπὸ τὰ γνωστὰ ὄρια καὶ ὄρους συγγραφῆς, ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τε τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ κοινότητος Πόρου κατὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαυρίας Ν Λάμψα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ δύναται οἱ βουλόμενοι νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα Γραφεῖα νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς τῇ 28 12-1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοκοδαυρίτσης, Πατρῶν Προκηρύττει ὅτι: Συνεπείᾳ ἀδείας τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Ἀντωνίου Βουλγαράκη τὴν 24ην Ἰανουαρίου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12. τῆς μεσημβρίας ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἑοῦς μισθώσεως τὸ ἐν τῷ ὁδῷ Καλαβρύτων τῶν Πατρῶν οἰκόμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτοῦ συμφώνως τοῖς ὄροις τοῦ προγράμματός του αὐτῷ ἀντίγραφα ἔχουσι κατατεθῆ ἐν τε τοῖς γραφείοις τοῦ Δήμου Πατρῶν καὶ τοῦ ἀνωτέρω συμβολαιογράφου. Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 2. Ἰανουαρίου 1926.

Τὴν 31 τρέχοντος μηνὸς καὶ 7 καὶ 14 μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ.ε. ἡμέρας Κυριακᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας 10-12 τῆς μεσημβρίας ἐκάστης ἡμέρας ἐνεργηθήσεται εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν ἐν Ναυπλίῳ τόπον δημοπρασία περὶ διετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν 13 Λειβαδίων τῆς ἀνω Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι κατ' αὐτὴν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως προσερχόμενοι καθ' ἕκαστην ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Καρακαλι τῇ Ἰανουαρίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"			
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ			
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:			
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΛΡΑΧ.	50	
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΦΡΑΓ.	50	
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	ΔΟΛΛ.	3	
ΓΡΑΦΕΙΑ			
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς Ὁσῶς Φιλοθέης Ἀθῆναι			

ΤΥΠΟΙΣ "ΦΩΣΙΚΟΣ," ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28--ΑΘΗΝΑΙ